

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.987 van 24 maart 2009
in de zaak RvV 35.739 / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger, afkomstig uit Preshevë, Servië. U behoort tot de etnisch Albanese bevolking.

Ongeveer acht jaar geleden heeft uw vader (I. M.) (O.V.: 5.048.748) Servië verlaten en is naar België gekomen.

U en de rest van uw gezin bleven thuis.

Op 5 december 2000 vroeg uw vader asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 12 december 2000 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze aanvraag onontvankelijk was en nam een beslissing van weigering van verblijf. In dringend beroep bevestigde het Commissariaat-generaal (CGVS) de beslissing van de DVZ, meer bepaald op 8 april 2002.

Daarop diende uw vader een tweede asielaanvraag in, maar deze werd niet in overweging genomen.

Uw broer (B. M.) (O.V.: 5.729.138) vroeg eveneens asiel aan in België, op 8 maart 2005.

Ook die aanvraag werd tot tweemaal toe geweigerd.

Ondertussen is een andere broer, (B. M.) gehuwd met (M. B.), van de Belgische nationaliteit.

Daardoor verkreeg ook hij de Belgische nationaliteit en kon hij zijn ouders ten laste nemen. Uw moeder kreeg in het voorjaar van 2008 een visum om uw vader en uw broer in België te vervoegen.

Bijgevolg bleef u als enige van uw gezin achter in Servië. U woonde alleen in uw ouderlijk huis en voelde zich er eenzaam.

Het huis lag wat afgelegen in de straat en u had schrik van het Servische leger. Zij patrouilleren in de straat en vallen de mensen lastig. Zo ondergingen uw burens bijvoorbeeld beledigingen en intimidaties wanneer zij houten gingen zoeken in het bos.

Persoonlijk kende u echter geen problemen.

In juni 2008 vertrok u met een smokkelaar naar België. De reis was georganiseerd door een oom en betaald door uw vader.

Op 24 juni 2008 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Daarbij legde u een Servisch rijbewijs neer."

1.2. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 30 december 2008 dat zij in België aankwam en een eerste asielaanvraag indiende op 5 december 2000. Zij verklaart dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 12 december 2000, waarna zij dringend beroep indiende, en dit beroep werd verworpen door de Commissaris-generaal bij beslissing van 8 april 2002. Zij stelt dat zij vervolgens op 24 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende bij de Belgische asieldiensten.

1.3. De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekster, geboren op 20 januari 1987, op 24 juni 2008 voor de eerste maal asiel vroeg in België (zie verklaring van 25 juni 2008, nrs. 17 en 35).

Verzoeksters verklaringen sub. 1.2. worden door de Raad dan ook niet aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de beschrijving sub. 1.1. van haar asielrelaas voor het overige niet betwist.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde namelijk in de eerste plaats naar België te zijn gekomen om uw familie te vervoegen (CGVS p.10 en p.11-12). Uw ouders en twee oudere broers verblijven reeds in België, waardoor u alleen achterbleef in Servië.

U verklaarde niet eerder gekomen te zijn omdat u uw moeder niet alleen kon achterlaten. Pas wanneer haar visum voor België in orde was gebracht, heeft u alles in het werk gesteld om ook te kunnen vertrekken (CGVS p.14).

U verklaarde eveneens schrik te hebben van het Servische leger, maar persoonlijk kende u geen problemen met het Servische ordediensten (CGVS p.11 en p.12).

U verklaarde angst te hebben hetzelfde te ondergaan als uw burens (CGVS p.14) - zij werden beledigd en verbaal lastig gevallen wanneer zij hout zochten in het bos (CGVS p.12) - maar nergens haalt u enig feit aan dat zou kunnen wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de elingenconventie (sic) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde zonder problemen identiteitspapieren te hebben bekomen (CGVS p.6-7) en zich zonder problemen te verplaatsen in de omgeving van Preshevë en naar Kosovo of Macedonië (CGVS p.11).

Verder is het opmerkelijk dat u niets kon vertellen over de problemen die aanleiding gaven tot het vertrek van uw vader. U verklaarde dan ook geen problemen te hebben gekend die betrekking hebben op de feiten die uw vader aanhaalde in zijn asielrelaas (CGVS p.15).

Uw rijbewijs toont uw identiteit en afkomst aan, maar daar werd in bovenstaande vaststellingen nergens aan getwijfeld."

4. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 december 2008 de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij voegt hier aan toe dat de Commissaris-generaal volgens haar een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

Zij stelt dat de Commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing "beperkt tot het verwijzen naar de objectieve gegevens waarover ze (sic) beschikt", te weten "dat volgens de inlichtingen tot haar (sic) beschikking die hij het administratieve dossier gevoegd worden, het Macedonische Parlement op 7 maart 2002 een amnestiewet zou hebben uitgevaardigd tegen de personen die deelgenomen hebben of verdacht zijn deelgenomen te hebben (hetgeen uw geval is) aan de gewapende conflicten van 2001. De enige personen uitgesloten van die amnestiewet zijn degenen die oorlogsmisdaden plegen, hetgeen uw geval niet is, omdat U beweert niet aan de UCK-M deelgenomen te hebben", "zonder de beweringen van verzoekster meer uitvoerig te onderzoeken" (zie verzoekschrift, p. 4-5).

Zij laat gelden dat haar verklaringen coherent en vrij zijn van tegenstrijdigheden, zodat er geloof aan moet worden gehecht.

Zij verklaart dat zij het Servische leger vreest, enerzijds omdat "de Servische overheden perfect op de hoogte waren dat haar vader en haar twee broers hun land van herkomst verlaten hebben naar aanleiding van de problemen met de overheden", anderzijds omwille van haar etnische origine, omdat het Servische leger sinds de eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo, in toenemende mate personen van Albanese origine op haar grondgebied lastigvalt, beledigt en verkracht.

Zij stelt dat zij, alleen vertoevend in Servië, hierdoor "een gevoel van onveiligheid" had, en "voortdurend schrik om ernstige lichamelijke schade te ondergaan", hetgeen haar ertoe bracht haar land van herkomst te ontvluchten.

5. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist (zie ook aangevoerde kennelijke appreciatiefout) en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat de “objectieve gegevens” waar de Commissaris-generaal volgens verzoekster in de bestreden beslissing naar verwijst, niet voorkomen in de motivering van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven duidelijk dat verzoekster grondig werd ondervraagd over haar persoonlijke situatie.

Uit deze ondervragingen kwam naar voor dat verzoekster haar land van herkomst in hoofdzaak heeft verlaten om haar familie die in België verblijft te komen vervoegen (zie verhoorverslag van 14 november 2008, p. 10, 12).

Verzoekster verklaarde eveneens dat zij bevreesd was voor het Servische leger, maar uit haar verklaringen blijkt dat zij nooit enig probleem heeft gekend met het Servische leger (zie voormeld verhoorverslag, p. 11, 12).

Verzoekster brengt ook geen elementen aan van aard aannemelijk te maken dat zij toekomstgericht vervolgd zou worden door het Servische leger.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zij 3-4 maand alleen verbleef in haar land van herkomst, waarbij het leger voorbij haar huis langskwam, maar zonder dat dit ooit tot problemen leidde, omwille van haar etnische origine of omwille van haar verwantschap met haar vader en broers.

Verzoekster verklaart bovendien dat haar in haar land van herkomst probleemloos documenten werden afgeleverd door de autoriteiten, en dat zij probleemloos kon reizen naar het buitenland (zie voormeld verhoorverslag, p. 6, 7, 11).

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan waaruit een dergelijk risico op ernstige schade blijkt, noch beschikt de Raad hiertoe over enige aanwijzing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.